

Iacobi Menochij

ber. & alijs substit. Romanus in consil. 179. nume. 12. vers. quod ad secundum Anchār. in rubr. de testam. in 6. colum. 4. versi. de itant iuxta prædicta Docto. &c. Salicetus in d.l. filij. Angelus, & Imola in l. 1. ff. de iniusto rupto. Alexand. in d.l. hac consultissima. §. si quis autem. num... Iason sibi parum constans. l. omnimodo in princ. num. 9. C. de inoff. testam. Ruinus in consil. 37. num. 8. lib. 1. & in consil. 15. num. 16. lib. 2. Bertrandus in consil. 70. lib. 1. & Natta in d. §. ex imperf. eto. num. 212.

Respondet secundò, Bart. loqui de substitutione 19 directa † facta à testatore in testamento facta de extra neo, quam pater ipse testator reuocare potest in codicilis ad fauorem filiorum; quo in casu pater est expresè priuilegiatus. dicta l. hac consultissima. §. si quis autem. C. de testa. ita declarat Ripa in dicta l. Lucius, num. 20. verific. ad decisionem Bart. ff. de vulgar. & pupili. substit.

Sextus est casus, quando pater confecit testamentū, in quo hæredes instituit filium impuberem, vna cum alijs filijs puberibus: deinde temporis interuerso confecit codicillos, in quibus filio impuberi substituit alios puberes; adiecta clausula; quod si non valent iure codicillorum, valeant iure cuiuslibet ultimæ voluntatis. Hoc etiam casu debetur notario duplicatum honorarium. Ea me monet ratio; quod prædicta clausula operatur duos effectus; quorum alter est, quod codicilli † propter hæredum institutionem, & substitutionem sustinentur, tanquam testamentum imperfectum, confectum à patre inter liberos, de quo videtur pater cogitasse saltem in genere, non se restringendo ad unam speciem codicillorum tantum. Cum illa verba, seu alterius ultimæ voluntatis, ad testamentum imperfectum inter liberos referri possint: ex quo est æqualis, vel minoris solennitatis. Ita in specie docuit Natta in dicta l. hac consultissima. §. ex imperf. eto. nume. 214. C. de testa. secutus Barto. in l. prima, quæstio. 17. nume. 22. ff. de iure codicillo. & substitutiones pupillares inter liberos factas à patre in testamento sine solennitatibus confecto, sive imperfecto valere, affirmant Barto. in l. 2. in princ. nume. 8. ff. de vulg. & pupili. substit. & ibidem Alexand. nume. 11. Iason. nume. 14. & Ripa num. 28. quos refert, & probat Emanuel Acosta in cap. si pater, in prima parte, in verbo, in suo testamento, nu. 4. de testa. in 6. est & secundus huius clausula effectus, vt valeant codicilli. † iure fideicommissi. Ita sanè scribunt Angelus, & Imola in l. 1, & in l. 2. ff. de iniusto rupto, irritoque testam. Fulgosi in l. hac consultissima. §. si quis autem nume. 3. C. de testa. & ibidem Alexan. num. 8. Quod intelligo iure fideicommissi, tanquam relikti ab ipso pupillo, cui pater potest substituere † per fideicommissum usque ad ætatem pupillarem. l. si fundum per fideicommissum. §. vlt. alias est. l. Titio. ff. de leg. primo, quem singularē appellat omnes, & alijs, quos statim referam. Et quia substitutio hæc fideicommissaria est subrogata loco illius pupillaris, ob id sicut illa pupillaris dicuntur dispositio, & testamentum pupilli, mediante persona patris, sic, & hæc fideicommissaria, cum subrogatum sapient naturam eius, cuius loco subrogata. l. tertium filij. §. cum, qui chyrographum, de legat. 1. & §. fuerat. instit. de action. & tradit copiosè Euerardus in centuria legali, in loco à subrogatis. Et in specie hoc fideicommissum † conferi relictum, & ordinatum à pupilli, mediante persona patris, qui pro ipso pupillo testatus est, affirmavit Barto. in l. 1. quæst. 16. nume. 21. ff. de iure codicillo. quem declarat, & probat Curtius iun. in consil. 71. nume. 4. qui testatur cum Bart. communem esse doctor. opinionem, & eiusdem sententia

Agnata

Consilium MCLXIV.

122

24 Agnatorum consensum non adesse in contractu mulieris, vel minoris allegantem, teneri probare agnatos extitisse.
Consensum agnatorum deesse excipienti, prius probandum extitisse agnatos.

Initium à Domino.

C O N S I L I V M M C L X I V .

St mea quidem sententia, satis superq; fundata D. Equitis Carpani intentio, aduersus D. Brādimartem eius sororium; quod rite & rectè pactum & conuentum fuerit inter ipsum Brādimartem & quandam Iurisconsultum Carpanum dicti Equitis patrem. Nam decreū, auctoritas, & approbatio interposita ab olīm Dominino Senatore Brugora delegato à Senatu Excellentissimo duo operatur: quemadmodum & circa duo versatur, nempe circa solemnitates, quæ in contractibus minorum solent obseruari, & circa iustitiā ipsius contractus. Et quidem quo ad solemnitates, de quibus primum agendum, effectum hunc parit atque producit prædictum decretum; † vt solemnitates in contractu instrumento enuntiate vere praefumantur, sicut affirmant quamplurimi; quos longa seriè congesi in Commentarijs de presumptionibus lib. 2. præsumpt. 75. num. 12. vbi nu. 13. & 14. scripsi præsumptionem hanc efficere vt onus probandi sit translatum in aduersariū negantem, obseruatas fuisse solemnitates, sicut respondit Vlpianus in l. 1. in fine principij. ff. de rebus eorum, & manifestius statuit Imperator, in l. & si Præses. C. de prædictis mino. Et ea quoque ratione comprobaui, quod munus, & officium est Prætoris & Magistratus, ad quem pertinet tueri, & defendere 3 atate minores ne decipiatur suis bonisq; spoliatur, omnem adhibere diligētiā, vt solemnitates à iure requisita obseruentur. Quod euidem factum præsumitur, propterea, quod lex de ipso Prætor, & Magistratu confidit l. 2. C. de inofficio. ciuil. iud. & alijs copiosè comprobauit in dicto libro secundo, præsumptio. 67. numero primo, & multis subsequentibus.

Est etiam quo ad obseruationem harum solemnitatum fundata intentio præfati Dom. Equitis; quandoquidem constat Dom. Brādimartem excessisse trigesimum suæ ætatis annum, quo fit, vt dicatur ratificasse † iam à se gesta sunt, ita quod conqueri amplius non possit de non adhibito interpositoque decreto, sive non obseruatis his solemnitatibus, sicuti Imperator Iustinianus in l. vlti. C. si maior factus aliena. fine decreto rata habere statuit, minorem † effectum maiorem post cursum quinquennij à die perfecte etatis conqueri non posse, quod alienatio titulo oneroſo à se facta, minus solemniter facta fuerit. Cuius verba hæc sunt. Si quando sine decreto, minorum, vel adhuc sub curatoribus constitutorum, vel per veniam ætatis eorum curam excedentium res alienantur, vel supponuntur. Et ad perfectam ætatem idem minores prouecti, longo silentio querelam huiusmodi tradiderint, vt inutilis alienatio, vel suppositione diurno silentio roboretur, certum tempus ad talem confirmationem præfinitum esse censemus. Ideoque præcipimus, si per quinque annos continuos post impletam minorem ætatem, idest post vigintiquinque annos connumerandos, nihil conquestus est super tali alienatione, vel suppositione is, qui eam fecit, vel hæres eius, minime posse retractari ea occasione prætermis.

Liber Duodecimus.

sionis decreti, sed sic tenere, quasi ab initio legitimo decreto fuisset res alienata, vel supposita. Haec tenus Iustinianus qui verè de alienatione titulo oneroſo sic statuit, quemadmodum indica secunda illius Constitutionis pars, in qua agitur d. donatione, quam scimus esse tituli lucrativi. Et passim sic intelligunt omnes præsertim. Alexan. in consil. 179. nume. 2. libro 5. Curtius iunior in consil. 50. num. 8. Bellonus in consil. 18. numero 17. Natta in consil. 503. num. 14. lib. 2. Craueta in consil. 102. nu. 7. Hieronymus Gabriel in consil. 13. nu. 13. & 14. lib. 1. & Octavius Simoncellus in tract. de decreto lib. 3. tit. 9. numero 9. & ego ipse in Commentarij de recuperanda possessione remedio decimo quinto num. 151. & alijs subsequentibus, & in specie transactionis † factæ à minore, quod locus sit dispositioni dicta l. vlt. respondit Parisius in consil. 33. num. 32. lib. 1. Immo cum D. Brādimars maior factus, passus fuerit D. Carpanum percipere hunc redditum annuum ceterum & quinquaginta aureorum, dicitur factio ipso ita ratificasse † prædictam conuenctionem, vt conqueri amplius nō possit sicuti post alios scripti in dicto remedio decimo quinto, nu. 118. cum subsequentibus. His tolluntur deducta in doctissimis motiuis à præstantissimo D. Comissario causa, dū in primo, & secundo argumento inquit, sibi nō videbitur probata à D. Equite ea quæ in precibus Excellentissimo Senatu oblatis pro obtinenda dispensatione contrahendi inter se, & dictum D. Brādimartem. Non enim probata fuit litis pendens inter ipsum Domin. Brādimartem, & Barbauarios, non tractatam conuenctionem & negotium cōpositum, pro redditu anno auro tercentum quinquaginta non etiam probata, petitam à præfato Senatu dispensationem, & illa fuisse concessa. Non quoque demonstratum prædictum, quondam Iurisconsultum Carpanum monuisse Senatus Praesidem de prædictis, & ab eo declaratum, bonū esse audire ipsum Carpanum. Nō etiam probata fuisse reliqua in dictis precibus narrata. Hæc sanè obiectio & motiuum, ex supradictis tollitur; cum præsumptio quæ ex decreto † sumitur sit probatio fatis efficax, nisi fortiori contraria probatione diluat ad demonstrandum vera esse in ipsiis precibus narrata. Nam iurius † præsumptio euident & liquidissima est probatio. l. licet Imperator. ff. de leg. 1. & l. si quis locuplex in fine ff. de manu miss. testa. & scripsi in lib. 1. de presumptionibus. q. 45. nu. 3. & 4. & ibidem, nu. 5. idem esse dixi de præsumptione hominis.

De iustitia contractu & conuenctionis nunc agendum est, & quidem aduersus eam multa doctè & acutè in motiuis pag. 2. à tergo versi. Secundò non video, & c. obiectiuntur. Nā pro ipsius contractu iustitia due deducit, allegataq; fuerunt cause à Iurisconsulto Carpano, quarū altera est, q; meliorata fuit cōditio dicti D. Brādimartis, qui primū volebat se componere cum Barbauariis in aureis tercentum & quinquaginta, & tamen D. Carpanus conuenit cum ipso D. Brādimarte pro aureis centum quinquaginta tantum. Altera est causa, periculi litis pendens, à qua ipse D. Brādimars volebat se eximere, & tutum securumq; reddere. Illa prima causa non continet (sic dicitur in motiuis) meliorationem conditionis ipsius D. Brādimartis. Nam non sequitur, volebat se componere in aureis tercentū quinquaginta. Ergo meliorata est conditio ex pacto aureorum centum quinquaginta; Sed debuisset probari, Dom. Brādimartem aliquo respectu potuisse cogi ad se componendum, vt in casu, in quo cōsuluit Alba in consil. 745. numero secundo, libro 4. quia tractabatur negotium cum solito de facto procedere, vel quid simile. Et tradunt (subiecti motiuum) Crauet. in

X 2 consil. 13

Iacobi Menochij

consil. 13. Afflatus in decisio. 150. Simon de Pratis de interpretatione ultimarum voluntatum, lib. primo, pag. 72. num. 10. vbi dicit, necessitatem urgere quod quis sponte id fecit, ad quod poterat aliquo casu compelli. Hoc autem probato ex inde resultasset euidens conditionis melioratio; & è conuerso, non probato, cessat per consequens suppositum fundatum. Quinimmo (adiungitur in motiuis) ex lectura ipsarum precum redditur improbabilis huiusmodi qualitas, quia afferit Brandimars, quod se retinuit à tractatu, cum suis propinquis videns eos inhonestata petere. Illa quoque secunda causa, hoc est, periculum litis pendens, à qua volebat minor se eximere, non etiam (dicitur in motiuis) videtur causa sufficiens pro distractione bonorum minoris. Nam aut consideratur tale periculum tamquam causa necessaria contractus celebrati. Et tunc debuisse esse euidens periculum, prout dicunt de necessitate probanda, Baldus in consil. 332. n. 3. lib. primo. Olsacus in decis. 171. Simon de Pratis de interpretatione ultimarum voluntatum, lib. 1. interpretatione secunda, illatione 18. pag. 72. n. 10. & ego ipse in lib. 2. de arbitrarijs iudicium casu 182. & tamen de euidentia periculi nullibi appetet. Immo (sic subiicitur in motiuis) ex lectura precum contrarium resultare videtur; quia legitur minorem esse legitimum, & de legitimitate attestari Ioan. Baptistam Barbauariam eius patrem in duobus suis testamentis; ac etiam satis concludenter probatum in processu. Præterea, ex quo nondum publicatus erat processus aduersariorum, non etiam potuit considerari aliquod eidens periculum, aut aestimatio, habito respectu ad dubium euentum litis. Et tunc necessario probandum est primò, quid utilius esset pupillo, inspecto statu litis, subleuare minorem ab huiusmodi periculo, quam prosequi definitiū iudicium, propter tutoris officium; qui tenetur utilia gerere pro pupillo. Et hæc ipsa probatio (ita legitur in motiuo) videtur quasi improbabilis ante didicita testificata, & processus publicationem. Quinimmo valde suspectus redditur Dominus Carpanus, quod ipse sciret, nullum versari periculum; cum pluries in instrumento assignationis enuntiatur iurisconsultus Carpanus de negotio edocetus. Secundò erat probandum (sic dicitur in motiuo) quod huiusmodi periculum communiter tantum estimatum fuisset tempore litis motæ ab eo, qui onus assecurandi item suscipere voluisse; prout dicitur in contractu transactionis de probando valore litis, Angelus in consil. 353. colum. penult. Castren. in l. Lucius. §. fin. ff. ad Trebellian. & Alba, vbi tradit proximi probandi valorem litis, in consil. 310. n. 8. & sequent. & hæc omnia præstanta erant à Iurisconsulto Carpano, ad hoc, vt de iusta causa alienationis bonorum minoris Barbauaria constare potuisset.

Respondetur, allegata, & considerata in motiuis fundari in sola præsumptione, & suspicione fraudis; que omnino cessat ex adhibita causæ cognitione, & decreti per auctoritatique interpositæ à Domino Senatore Brugora delegato speciali ad hoc negotium ab Excellentissimo Senatu. Nam tanta est ius decreti, vt contractus cum minore celebratus presumatur ad eius utilitatem, & commodum confessus; sicuti scribunt Baldus, Alexander, Corneus, & alij multi, quos consensi, & probauit in Commentarijs de præsumptionibus, lib. 2. præsumptio. 75. n. 53. vbi n. 54. ex aliorum tententia subiunxi, decretum per etiam operari, vt præsumatur, contractum minoris fuisse palam & bona fide celebratum, & numero 55. adiunxi, præsumi etiam ab eo contractu cum minori celebrato absuisse omnem dolum, & fraudem. Itaque præsumi-

tut, prædictum Dominum Senatorem Brugoram cognouisse conuentionem hanc utilem fore ipsi Domino Brandimarti minori, eiusque conditionem reddi meliorem illa oblatam, & tractata cum Barbauarijs eius aduersarijs. Nec urget quod dicitur in motiuis Iurisconsultum Carpanum probare debuisse, dictum Dominum Brandimartem aliquo respectu potuisse cogi ad se per componendum, vt in casu de quo respondebit Alba in consil. 745. n. 2. lib. quarto. vbi tractabatur negotium cum solito procedere de facto. Nam respondeatur, quod licet in casu Alba ageretur cum solito procedere de facto, & ob id modo, vt inquit ipse Alba, fuerit eo modo transactum non tamen hinc fit, quin possit minor transigere cum eo, qui non de facto, sed de iure ac etiam modestè agit, & experitur in iudicio, sicuti minorem per transigere posse de elite cum eius aduersario pendent, adhibito decreto Magistratus, scribunt glo. Bart. Baldus, & Salicerus, in l. prima. C. si aduersus transactio. & alios congregati in lib. secundo, de arbitrarijs iudicium casu 171. n. 40. & 41. & eiusdem opinionis alios refert bene eruditus Octavius Simoncellus in tracta. de decreto, lib. secundo, tit. 6. inspectione decima, n. 99. immo etiam si ne de decreto transigere potest minor, quando vt nostro in casu, retenta te ipsa immobili, de qua est contentio, apud se, aliquo dato aduersario. l. nulli. ff. de transactio. vbi Barto. & Iason, qui idem scribit in l. secunda, n. 4. ff. de officio eius, & Antonius Gomelius, de contractibus, capit. 14. n. 15. quos refert & sequitur Simoncellus præcitato in loco, n. 103. quibus addo Ioan. Fabri in l. non solum, n. 1. primo. C. de prædijs minori & ex his etiam tollitur illud simile allegatum de necessitate, ex Afflato, Crauettæ, & Simone de Pratis; cum illud simile locum non habeat nostro in casu. Quod vero subiicitur in motiuis, ex lectura precum, reddi improbabilem qualitatem hanc meliorata conditionis ipsius Domini Brandimartis minoris; ex quo ipse minor afferuit in dictis precibus, se retinuisse à tractatu cum suis propinquis videns eos inhonestata petere, &c. vel ex eo tollitur, quod illa inhonestas erat respectu quantitatis portionis patrimonij ipsius, quæ erat solum valoris aureorum viginti millium; & tamen aduersarij ipsius Domini Brandimartis minoris volebant sibi assignari annum redditum aureorum tercentum quinquaginta, cuius valor erat sex millium, & quinque centum aureorum, habita ratione ad quinque aureos, pro singulis centum aureis. Honesta vero fuit conuentio initia inter ipsum Dominum Brandimartem, & Dominum Carpanum, qui pro summa anni redditus centum & quinquaginta aureorum in se suscepit omne periculum litis, quam peragere promisit suis expensis. Non etiam obstat illa secunda consideratio deducta in motiuis, de secunda causa, hoc est de secunda causa periculi litis pendentie; quod dici non possit fuisse sufficientem; quia considerando eam tamquam causam necessariam contractus celebrati; debebat esse euidens periculum; prout de necessitate probanda scribunt Baldus, & alij in motiuis allegati. Nam responderetur, in transactione litis vel pendentis, vel futuræ, non considerari illud euidens periculum, quod solet præoculis haberi in necessitate; quia alioqui vix unquam esset locus alicui transactioni. Non enim is pro quo euidenter appareret de futura victoria transigeret; sed consideratur solùm in ipsa transactione dubius ille euentus, qui incertos reddit ipsos colligant, quis eorum obtinere habeat. Non enim transaction super certo, sed super dubio fit, l. prima. ff. de transactione, & ibidem post alios Iason. numero 2. 3.

874

Consilium MCLXV.

123

& 4. & alijs comprobant Romanus in consil. 371. numero primo. in consil. 517. numero 18. Alexander in consil. 11. nume. 3. lib. 2. & Parisius in consil. 10. in fine, libro primo. alios sciens omitto. Nec vrget, quod in motiis subiicitur, immo ex lectura precum constare dictum D. Brandimartem esse legitimum, ex quo eius pater attestatus fuerat eū fuisse à se legitimè precreatum. Nil sanè vrget hæc patris assertio, quæ ei non tertio, sicque Barbauratijs nocet; sicuti in specie responderunt Ruynus in consil. 63. col. 2. lib. 3. & Natta in consil. 473. numero 25. libro secundo. Non etiam repugnat, quod in eisdem motiis dicitur, quod ex quo nondum erat publicatus processus aduersariorum, non etiam potuisse considerari euidens periculum, aut æltimatio, habito respectu ad dubium evenitum litis. Hoc inquam non repugnat, quandoquidem

quo celebratus fuit hic contractus, & coniecturam facit eos non vixisse eo tempore, quod ipse D. Brandimars in alijs contractibus, cum alijs celebratis, cognatos adhibuit. Præterea, admisso citra veri præjudiciū, quod prædictus Camillus viuerent dicto tempore; attenuatamen dictus Ascanius non potuisset requiri, ut suum præstaret consensum, ob suspicionem qua fuerat remotus à tutela ipsius Domini Brandimartis. Rursus is qui allegat contractum debuisse celebrari cum consil. 24 sensu & agnatorum, probare debet, eo tempore extitisse hos agnatos, sicuti post Castrensem, & Corneū respondit in specie Crauetta in consil. 80. numero 14. & simile de eo, qui allegat agnatos extitisse in Ciuitate; consuluit Alex. in consil. 80. nu. 13. lib. 5. Debet itaque D. Brandimars allegans existentiam dictorum agnatorum eam probare.

S V M M A R I V M.

- & inde , sed etiam quando iudicium non est iudicatum ,
sed timor est , ne deducatur in iudicium , vt omnes scri-
bunt in dicta l . 1 . ff . de transactio . & doctores supra re-
lati . Nec timor succumbentia cessat , vel spes victo-
ria exiat certa publicato processu ; cum omnia sint in
22 manu iudicis , † qui potest etiam fidem non adhibere
testibus , pro vna , vel altera parte examinatis , l . 3 . § . tu
magis ff . de testibus , & hinc dicimus , probationes ef-
fe iudici arbitriarias , dicta l . 3 . § . ideoque , & § . eiusdem ,
& scripti lib . 2 . de arbitriatis iudicium casu 90 . vbi fu-
se differui . Multò minus vrgit , quod adjicxitur in eis-
dem motiuis , valde reddi suspectum D . Carpanum ,
quod ipse sciret , nullum versari periculum , cum plu-
ries in instrumento assignationis enuntietur I . C . Car-
panus de negotio edoctus . Nil sanè omnino hoc vrgit
quia admittimus , Do . Carpanum fuisse edoctum
de his , quæ consistebant in facto , & quæ habebantur
in processu ; non tamen inde fit , quod sciret , quæ fu-
tura esse sententia , quæ in iudicis corde , & animo po-
sita erat . Et præterea omnem , vt iam diximus , suspi-
cionem tollit decretum D . Senatoris Brugoræ , qui tan-
quam I . C . eruditissimus suam non interposuit et
auctoritatem , nisi nouisset , dubium litis euentum .
Non demum obstat , quod subjicitur in eisdem mo-

 - 1 Solutionem , ubi fieri non potest in moneta conuenientia bonitatis , fieri in maiori summa .
 - 2 Monetam ex consuetudine solui pro auro .
 - 3 Mutui restitutionem que fieri debet in tot ducatis fieri debere in tot , in genere , id est valuta librarum , que erat tempore mutui , non restitutionis .
 - 4 Ducato crescente in valore , deberi minus , id est pauciores libras met alli , non æquè pretiosi , num . 5 .
 - 5 Ducato crescente propter deteriorationem monetæ , eiusdem tamen ponderis deberi quo erant contractus tempore .
 - 6 Solutionem fieri de moneta eiusdem bonitatis , cuius est ea de qua in obligatione contractus .
 - 7 Aureo crescente ob deteriorationem monetæ , attendi valorem tempore contractus .
 - 8 Aureum hac aetate auctum valore , ob deteriorationem paruae monetæ .
 - 9 Augmenti aurei commoditatem minime sentire debere creditorem , cuius causa moneta fuit contaminata .
 - 10 Solutionem fieri iuxta obseruantiam .
 - 11 Solutionem pecuniae nouae deterioris non præiudicare cre-
ditori , sed censeri factam , & receptionem pro parte an-
tiquæ , saltem quoad sortem .

Initium à Domino.

C O N S I L I V M M C L X V .

matio non nisi a valde peritis nec potest, vt docet Ia-
son in l. si quis cum aliter, nu. 14. versi. quarto, ita te-
nendo. ff. de verbo. oblig. Et Iurisconsultos esse oport-
tere respondit Alba in consi. 3 10. nu. 8. lib. 2. Iuriscon-
sultum autem præstantissimum, & eruditissimum fuisse
D. Senatorem Brugoram notissimum est, qui de-
cretem auctoritatèque suam non interposuisset in hac
conuentione, nisi cognouisset dubium litis euentum
tanti aestimari potuisse. Et hoc tempore quo dictus
D. Brandimars prætendit rescindi conuentione hanc
probare ipse debuit lesionem eiusmodi esse, qua rescin-
di debeat ipsa conuentio, quæ eandem habet naturam
transactionis, cuius loco facta fuit.

Quod verò postremo loco obijcitur in motiuis, obseruatam minime fuisse formam in dispensatione ap- positam, nempe in celebratione huius contractus ad- hibitum non fuisse consensum duorum agnatorum, nil Domin. Equiti Carpano obstat, cum in facto pro constanti presupponatur, quod & si olim, anno scilicet 1572. extiterint Domini Camillus, & Ascanius de Barbaurijs agnati dicti Domini Brandimartis, no- tamen constare, qđ in humanis fuerint eo anno 1584.